

Peter McSky: Az apák büszkesége (hangulatkeltő novella Az Öt Arc háza című kalandmodulhoz)

Aprócska lény volt, ami egy csecsemő kisujjának körmén is bőséggel elért volna. Áttetszővé válva teljesen eltűnt a vízfoltos, idő koptatta kőpárkányon, ám Rawarra már rég megtanulta azt az igazságot, amivel a nők az idők hajnala óta nyugtatják a nekikeseredett férfiembert.

Nem a méret a lényeg.

A korallkígyó vagy a kockamedúza aprócska, és mégis képes önmagánál ezerszer nagyobb ellenfelekkel végezni. Az őserdők ragadozó halai kisebbek az ember tenyerénél, ám parányi, tűhegyes fogaikkal egy bivalyt is percek alatt csontig rágnak. A rákbetegség meg... azt még az elfek szeme sem látja, és mégis elevenen falja föl a testet.

A banara pedig még náluk is veszedelmesebb volt, mert tucatnyi betegség és mérgező fortélyait ismerte, sőt, ha kellett, újakat is képes volt eltanulni... és *intelligens* volt. No, nem úgy, mint egy ember, sokkal inkább, mint egy különösen ravasz, idomítható, hűséges kutya, ami a gazdája kedvéért ezernyi kunsztot képes megtanulni.

Épp csak jól kell vele bánni, hogy a születésétől fogva létező kapocs megmaradjon és erősödjön, mert... hogy is mondják a tengerészek? A hajó, olyan, mint a jó nő. Ha az ember rendesen bánik vele, hazaviszi, ha viszont nem, akkor az istenek irgalmazzanak neki!

Valahogy így van ez a banarával is, és ugyan ki szeretne magára haragítani egy értelmes, mágikus úton létrehozott, önálló mozgásra és döntésre is képes mérget?

A méregmester ösztövé, simára borotvált férfi volt, aki csak nemrégiben növesztette vissza a haját, hogy eltakarja a fejbőrét ékítő klánrajzolatokat. A Sheraltól északra tán nem ismerik annyian a Kosfejes Úr jelét, ám így is épp elegendő, és amúgy is, minek kockáztatni?

Fél füllel hallgatta csak a mellette ülő két, ezüst és elefántcsont maszkot viselő, ezüsttel hímzett kaftánba burkolózó férfi szavait. A Csodaművesek nyilvános helyen akartak vele találkozni, s míg odalent, a félhomályos arénában csontok törtek és vér fröccsent, ahogy az asszisz öklözők bronzszegecsekkel kivert kesztyűi újra meg újra célba találtak, idefent, a napernyőkkel óvott páholy mélyén másfajta küzdelem folyt.

Bár az üzlet is van olyan mocskos, mint a veremharc, épp csak a fegyverek mások...

Rawarra védelmet akart. Nyugodt, jó módú életet. Békességet, hogy kedvére kísérletezhessen. Mert míg a klánja ezredéve a Külső Tartományok hadurainak szállított értelmes mérgeket, addig ugyanezzel a tudással fölverte mi mindent el lehetett volna érni!

Egyszer azt javasolta az egyik előjárójának, hogy juttassanak be egy banarát egy foglyul ejtett aquir korcs testébe, hogy megtudják, mi módon képes a szavaival formálni a valóságot. Hátha eltanulhatnak tőle. Persze fel is boncolhatják, ám a halál számos titokra végleg rázárja az ajtót.

Kinevetett a fattyú! És azt mondta, hogy minek változtatni valamin, ami már régóta kiválóan működik. Mert nem értette meg, hogy micsoda lehetőségeket vetünk el! Mert hiányzik belőle az apai büszkeség, hogy a gyermekeink micsoda elképesztő tetteket tudnak végrehajtani!

Fél füllel a két felhajtót hallgatta, akik feltételekről beszéltek, percentet számoltak, biztosítékot és bemutatót kértek, mielőtt bármit is ígérnének...

És döntött. Ahogy annak idején is, mikor előbb a Fekete Határt, majd Gorvik földjeit hagyta maga mögött.

Egészen apró mozdulat volt, a szemöldök parányi rándulása. Észre sem vették.

Először.

A márványosra kopott, vízfoltos párkányról figyelte az odalent viaskodókat. A küzdelem lényegét értette, itt azonban számos olyan tényező akadt, amivel egyelőre nem boldogult.

Ezek nem kutya voltak, amik egy szukaért verekedtek össze. Nem is farkasok, amik a koncon. Nem megölni akarták egymást, hanem fájdalmat okozni a másinak, ami nem különösebben logikus. A célpontot ki kell ismerni, amit lehet, el kell tőle lesni, majd végezni kell vele.

Kivéve, ha a gazda más parancsot ad. Mert a gazda olyasmit is tud, amit a banara nem.

Lehet, hogy azok odalent szintén banarák, akik egy másik gazda parancsára cselekszenek? Elképzelhető. Egy banara nem mindig érti, hogy a gazda mit miért tesz, de ez így is van rendjén. A gazda útjai kifürkészhetetlenek.

De azért... azok odalent, akik vasalt kesztyűben mindent megtesznek, hogy fájdalmat okozzanak egymásnak, úgy, hogy erre sem az éhség, sem a párzás vágya nem kényszeríti őket... nem valószínű, hogy banarák lennének. Mert az alakjuk kötött. A belső, csontos váz fűrgeséget és hajlékonyságot ad – ilyenek a melegvérűek –, a külső, mint annál a sáskaforma lénynél, amivel nemrégiben végzett, erőt és szilárdságot. De a tökéletes forma akkor is az övé. Bármilyen teret ki tud tölteni, bárminek az alakjához tud alkalmazkodni...

Mikor beléjük hatolt és végigkúszott a testükben kanyargó csöveken és nyálkás járatokon, mindig próbált valami újat felfedezni, és mindig akadt is valami eddig nem tapasztalt, valami érdekes és egyedi. Ám a gazda ilyenkor rendszerint arra szokta utasítani, hogy nyírjon el, metéljen szét vagy rágjon meg valamit, esetleg tömjön el, dugaszoljon be, kösse meg, vagy eressze a vérükbe és nyálkájukba a testváladékai valamelyikét, és akkor rövid idő alatt végük volt.

Hirtelen megérezte, ahogy a parancsoló akarat kinyúlik feléje – valahogy úgy érzékelte a gazdája utasítását, ahogy a kutya az emberi fül számára nem hallható síp szavát.

A baloldali maszkost választotta.

A Csodaművesek felhajtója iszonyodva süppedt a székébe, ám a morbid kíváncsiság nem engedte, hogy elfordítsa a tekintetét a társáról. Arról a *valamiről*, ami egy perccel ezelőtt még a társa volt. Mielőtt egyszer csak öklendezni kezdett, bélsárral és epével kevert vért hányt, majd rettentő görcsök közt kiszenvedett. Úgy, hogy közben egyetlen hangot sem volt képes kipréselni magából. Mintha megbénultak volna a hangszálai.

Mintha...

– Bemutatót és bizonyosságot akartatok – mondta a méregmester halk, reszelős hangon.

A maszkos minden porcikájában reszketve bölintott.

– Azt hiszem – mosolyodott el Rawarra –, meg fogunk tudni egyezni...